ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 496 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΥΟ ΓΝΩΜΑΙ

Εἰς τί χρησιμεύει ἡ Ριζάρειος Σχολή; Τὸ τίποτε καὶ αὐτὴ νομίζομεν ὅτι εἶνε συνώνυμα. Καὶ ὅμως καὶ ὁ σκοπός της ἦτο μέγας καὶ τὰ μέσα της μεγαλείτερα. Ἡ διάπλασις πεπαιδευμένου κλήρου πρὸς διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, τί ὑψιλότερον τούτου; Ἀλλ' ἐρωτῶμεν: Τίς ἱερεὺς ἐξῆλθε τῆς Ριζαρείου; Τίς ἱεροκῆρυξ; Πρῶτον τὰ ἐννέα δέκατα τῶν μαθητῶν εἰσέρχονται *κατὰ χάριν*. Οἱ ἔχοντες μέσα εἰσάγουν τὸ παιδί των· οἱ μὴ ἔχοντες, μένουν ἔξω τοῦ νυμφῶνος. Εἶνε λοιπὸν τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἀοιδίμου Ριζάρη ἓν εἶδος Πρυτανείου, εἰς Πιλὰφ-τεπές, ἕνας τούρκικος *Τεμπελχανᾶς*. Δὲν συμβαίνει ὅμως τοῦτο μόνον. Διότι χρησιμεύει συγχρόνως καὶ ὡς Σωφρονιστήριον. Οἱ γονεῖς οἱ πεισθέντες ὅτι εἶνε τὸ παιδί των *ἀδιόρθωτο*, προσπαθοῦν νὰ τὸ κάμουν *καλογεράκι* εἰς τὴν Ριζάρειον. Φαντασθῆτε τώρα ἐπιλογὴν ἀντίστροφον. Ἀντὶ νὰ κατατάσσωνται ἐκεῖ αἱ μαλακώτεραι φύσεις, εὑρίσκουν εἴσοδον αἱ πλέον διεφθαρμέναι. Τί δὲ συμβαίνει; Ἀφοῦ τελειώσουν ἐκεῖ τὰ γυμνασιακά των μαθήματα, ρίπτουν τὸν σκοῦφον καὶ τὸν ὀζουμπέ, παίρνουν καπέλο καὶ μπαστουνάκι, καὶ ἐξακολουθεῖ ἕκαστος τὸ κέφι καὶ ἐπιτήδευμά του. Ποῦ εἰς ταῦτα πάντα ἡ θέλησις τοῦ Ριζάρη; Ποῦ ἡ ἀποστολὴ τῆς Σχολῆς; Μᾶς λέγουν ἀκόμη φοβερώτερα. Ὑπάρχει τμῆμά τι ἐν τῷ νοσοκομεῖον τῆς Σχολῆς, τὸ ὁποῖον δὲν τολμῶμεν νὰ ὀνοματίσωμεν.

Ἡ γνώμη μας λοιπὸν εἶνε: Ἢ νὰ καταργηθῇ ἡ Ριζάρειος καὶ νὰ προορισθῶσι τὰ χρήματα αὐτῆς πρὸς ἄλλον σκοπόν, ἤ, ὅπερ καὶ τὸ πρεπωδέστερον καὶ συμφωνότερον πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ ἀοιδίμου ἱδρυτοῦ, νὰ ληφθῶσιν αὐστηρὰ μέτρα ὅπως οἱ ἐξερχόμενοι γίνωνται διδάσκαλοι ἱερωμένοι ἢ μὴ, ἀλλὰ κεκτημένοι τελείαν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν, οἵτινες νὰ ὦσιν ἀποκλειστικῶς προωρισμένοι διὰ τὰς ἐν Μακεδονίᾳ ἑλληνικὰς κοινότητας. Μεταξὺ δὲ τῶν ὑποχρεωτικῶν μαθημάτων τῆς οὕτωσὶ μετασχηματιζομένης Σχολῆς νὰ ἦνε καὶ ἡ **βουλγαρικὴ γλῶσσα.**

Δὲν θ' ἀποκτήσωμεν ποτὲ Προξένους — τοὐλάχιστον διὰ τὴν Ἀνατολὴν — ἄνευ Προξενικῆς Σχολῆς. Πρέπει νὰ λάβωμεν ὡς πρότυπον τὴν ἐν Βιέννῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπάρχουσαν Σχολὴν, ἂν θέλωμεν νὰ μορφώσωμεν προξενικοὺς ὑπαλλήλους εἰς τὴν Ἀνατολήν. Τὸ τοῦ διπλώματος τῆς Νομικῆς δὲν ἀρκεῖ· ἀπαιτεῖται βαθεῖα γνῶσις τοῦ διεθνοῦς δικαίου, βαθεῖα γνῶσις τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγραφίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς Στατιστικῆς τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν· ἀπαιτεῖται βαθεῖα γνῶσις δύο ἢ τριῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν καὶ ἀπαιτεῖται πρὸ παντὸς ἄλλου βαθυτάτη γνῶσις τῆς **βουλγαρικῆς καὶ τῆς τουρκικῆς**. Ὁ θεσμὸς τῶν διερμηνέων ἀπέτυχε· τὰ περιτρίμματα τῆς κοινωνίας, προδόται, κατάσκοποι, χρεωκοπημένοι ἔμποροι, τουρκικὰ ὄργανα προχειρίζονται εἰς διερμηνεῖς. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀκόμη πρῶτος διερμηνεὺς τῆς πρεσβείας μας εἶναι ἕνας ἀπόβλητος τοῦ ἀγγλικοῦ προξενείου, ἕνας Ἰταλὸς ἢ Πολωνός, ἂν δὲν ἀπατώμεθα· καὶ ἂν ἐξαιρέσωμεν τὸν πρῶτον διερμηνέα τοῦ προξενείου κ. Χαρίδημον Ἀποστολίδην, τὸν ἐκλεκτὸν αὐτὸν ὑπάλληλόν μας, περὶ τῶν ἄλλων καλλίτερα νὰ μὴ γίνεται λόγος. Τι εἶναι οἱ ἄλλοι διερμηνεῖς τῶν προξενείων φαντασθῆτε· ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι μεταξὺ τῶν διερμηνέων ὑπάρχει καὶ ἕνας αὐτόχρημα **τρελλὸς**, ὅστις ἐνόσῳ ἔμενε ἐν Ἀθήναις ἐκυνηγεῖτο ἀπὸ τὴν νεολαίαν ἀπαράλλακτα ὡς ὁ Δὲ Κάστρος ἢ ὁ ῥήτωρ Γόρτυνος ἢ ὁ Κώστας ὁ ῥήτορας. Λησμονοῦμεν δυστυχῶς τ' ὄνομά του· ἀλλ' ἡ νεολαία τοῦ καφενείου Γιαννοπούλου καὶ τοῦ Μεγάλου Ζυθοπωλείου τῆς ὁδοῦ Αἰόλου τὸν γνωρίζει κάλλιστα, διότι ἀμφοτέρων τῶν καταστημάτων τὰ ποτήρια ἐξεκενοῦντο κάθε βράδυ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὁ δὲ ὑψηλός του πῖλος ἐξεσφενδονίζετο ὡς τόπι εἰς τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Προτείνομεν λοιπὸν τὴν ἐν Ἀθήναις ἀντὶ πάσης θυσίας σύστασιν Σχολῆς Προξένων διὰ τὴν Ἀνατολήν.

Καλιβάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Σήμερον ἐπὶ τέλους ἀναχωροῦσιν οἱ ἐπίτροποι τῶν περὶ τὴν Βάρνην ἑλληνικῶν χωρίων, ἀφοῦ χθὲς παρουσιάσθησαν ἐκ δευτέρου εἰς τὸν κ. πρωθυπουργὸν, εὐμενέστατα καὶ πάλιν ὑποδεξάμενον αὐτούς. Τοῖς ἐπανέλαβεν ἐκ νέου τὰς ὑποσχέσεις, ἃς ἐν τῇ διημέρῳ ἐνταῦθα διαμονῇ του παρέσχεν αὐτῷ ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, τοῦ συνοδεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους ἱεροδιακόνου κ. Καπουράλη διεκτραγωδήσαντος ὅσα οἱ Ἕλληνες τῆς Βουλγαρίας ὑφίστανται. Ἀλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐπέμενε λέγων: «ἂς ἀπέλθωσιν εἰς τὰ μέρη

των καὶ ἡμεῖς θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τοῖς ἀποδοθῇ καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ σχολεῖον καὶ ὁ ἱερεύς των. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δὲν θὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ χαθοῦν». Οἱ λόγοι τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ δὲν ἐμφαίνουσι πολιτικὴν σταθεράν, οὔτε γνῶσιν βαθεῖαν τῶν τῆς Βουλγαρίας πραγμάτων. Τὸ «ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει» μπορεῖ νὰ ἦνε διπλωματικόν, ἀλλὰ δὲν εἶνε νομίζομεν πολιτικόν. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὤφειλε νὰ ἦνε ἐν γνώσει τῶν διαθέσεων τῆς Ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας· καὶ αἱ διαθέσεις αὗται, ἀπεδείχθη ὡς τώρα ὅτι εἶνε ἐστραμμέναι ἐναντίον μας· ὅτι οἱ ὀλίγοι ὑπολειφθέντες ἕλληνες θὰ ἐκβουλγαριοθῶσιν· ὅτι καὶ τῆς ἐκκλησίας ἀποδιδομένης, καὶ τοῦ σχολείου, καὶ τοῦ ἱερέως, ὁ ἐκβουλγαρισμὸς θὰ ἐξακολουθῇ· καὶ ὅτι 30 ἢ 40 χιλιάδες ἑλλήνων εἶνε ἔγκλημα νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς τὴν βουλγαρικὴν τύχην. Ἡ πολιτικὴ δὲν εἶνε διπλωματία· εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα ἀνάγκη ὑπάρχει πολιτικῆς καὶ ὄχι διπλωματίας· ἀπῄτει δὲ ἡ πολιτικὴ νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν μετανάστευσιν μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἕλληνος τῆς Βουλγαρίας. Ἔχομεν ἀνάγκην προπαρασκευῆς φαλάγγων· καὶ ἐγκλματοῦμεν καὶ ὅταν μίαν καὶ μόνην λόγχην ἀποκρούωμεν.

Αἱ πληροφορίαι τοῦ χρονογράφου ἡμῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑποψηφιότητος τῆς Πρυτανείας τοῦ Πανεπιστημίου, αἱ διὰ τοῦ προλαβόντος φύλλου δημοσιευθεῖσαι, δὲν ἦσαν ἀκριβεῖς. Ἡ κυβέρνησις, τουτέστι ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας, καθὼς ἐκ μὴ φίλων αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐβεβαιώθημεν, οὐδεμίαν ἐξήσκησε πίεσιν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς. Στενοὶ φίλοι τοῦ ὑπουργοῦ ἔδωσαν ψῆφον ὑπὲρ τοῦ κ. Βενιζέλου, πρὸς ὃν ἐζήτησεν ὁ χρονογράφος μας νὰ παραστήσῃ τὸν κύριον ὑπουργὸν ὡς μὴ εὐμενῶς διακείμενον. Ὁ κ. Λομβάρδος καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐρύλαξε τὴν γνωστὴν αὐτοῦ πρὸς τοὺς νόμους εὐλάβειαν καὶ λυπούμεθα ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκπαιδευτικῆς ὑπουργείας του πρώτην φορὰν, καὶ τοῦτο διὰ ξένης χειρὸς, διέστημεν πρὸς αὐτόν· διὰ τοῦτο χαίρομεν ἐπανορθοῦντες τὰ ἀνακριβῆ.

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος Κερκύρας κ. Γεράσιμος Π. Σκαλτσούνης, καλοῦ πατρὸς κάλλιστος υἱός, ἐδημοσίευσε νομικὴν διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον *Λαὸς καὶ νόμος* ἐν ᾗ συζητεῖ δι' ἐπιστημονικῆς ἀναλύσεως καὶ ἀντιπαραβολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ γαλλικοῦ νόμου τὸ ἂν ἔχῃ δικαίωμα τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων νὰ διακόπτῃ ἀναβάλλον τὴν δίκην ἐνῷ ἀπαγγέλλεται ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ὅπως ἐγένετο ἐν τῷ Κακουργοδικείῳ Κερκύρας τὴν πολυθρύλητον 2 Μαΐου. Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ὑποστηρίζει μετὰ πολλῆς λογικῆς τὴν θέσιν του καὶ μόνον τὸ κυλισθὲν εἰς τὸν βόρβορον καὶ τὴν δωροδοκίαν ἀξίωμα τῶν ἐνόρκων δύναται νὰ ἐξασθενῇ τὰ ἐπιχειρήματά του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ *πρακτικῶς*, ὄχι δὲ θεωρητικῶς.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς γενήσεται αὔριον.

Ὁ κ. Κωνστ. Ναυλερῆς ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐκ τριῶν ὀγκωδῶν τόμων ἀποτελουμένης *Κλινικῆς Θεραπευτικῆς* τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ κ. Dujardin-Beaumetz, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἰατροῦ κ. Κυριαζίδη. Τὸ βιβλίον προμηνύεται ὠφελιμώτατον τοῖς σπουδασταῖς τῆς ἰατρικῆς.

Ἐξεδόθησαν ἄρτι *Λόγοι Ἐκκλησιαστικοὶ* ἐκφωνηθέντες ἐν διαφόροις ἑνοσιακοῖς ναοῖς ὑπὸ **Ἠλία Βλαχοπούλου** καὶ **Ἱεροθέου Μητροπούλου,** ἱεροκηρύκων μαθητῶν τοῦ διδασκάλου **Ἀποστόλου Μακράκη.** Οἱ λόγοι οὗτοι διακρίνονται διὰ τὸ ἀπέριττον τοῦ ὕφους καὶ τὸ εἰλικρινὲς τῆς ἐμπνεύσεως, διὰ τὸ εὐαγγελικώτατον τῆς οὐσίας καὶ τὸ ἀνθρωποπλαστικὸν τῆς διδαχῆς των. Ἰδίως οἱ τοῦ Βλαχοπούλου διαπνέουσιν ἀληθῆ χριστιανικὸν ἐνθουσιασμόν, μᾶς ἤρεσαν δὲ πολὺ οἱ πανηγυρικοὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι τοιοῦτοι ἱεροκήρυκες ἠναγκάσθησαν διὰ μωρὰς παρεξηγήσεις νὰ κλείσωσι τὰ χείλη των, ἀφ' ὧν ἔρρεεν εἰλικρινὴς χριστιανικὴ διδαχὴ εἰς χρόνους τόσης διαφθορᾶς καὶ ἀδιαφορίας εἰς τὰ κατώτερα μάλιστα στρώματα, ὅπου τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ βλασφημία, καὶ εἰς τὰ ἀνώτερα, ὅπου ἡ ξηρασία τῆς ψυχῆς καὶ διαφθορὰ τῆς καρδίας. Συνιστῶμεν τὸ βιβλίον θερμότατα πρὸς τοὺς ὀρεγομένους θρησκευτικῆς διαπλάσεως καὶ ποιήσεως.

Ὅπως μὴ ἀδικῆται οὐδεὶς τῶν ἐξεταζομένων, φρονοῦμεν ὅτι οἱ κκ. καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς δέον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ἄτοπόν τι, ὅπερ συμβαίνει ἐν ταῖς ἐξετάσεσι, τὸ ἑξῆς: ὅτι ἕκαστον τῶν ἐξεταζομένων δὲν ἔχουσιν τὴν ἀνοχὴν οἱ κκ. καθηγηταὶ νὰ δοκιμάζωσι γενικῶς καὶ εἰς διάφορα ἴδια καὶ αὐτοτελῆ κεφάλαια τῶν τοῦ Ρ. Δικαίου λαβυρίνθων κλπ. ἀλλὰ περιορίζονται πολλάκις νὰ κρίνωσι, καὶ ἰδίως τὸν δεύτερον τῶν ἐξεταζομένων, ἐξ ὀλίγων ἐπτομερειῶν τοῦ θέματος, ὅπερ ὁ πρῶτος τῶν ἐξεταζομένων ἔχει σχεδὸν ἑξαντλήσει καὶ ἃς οἱ κκ. καθηγηταὶ ἐπίστανται καλῶς καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῆς καὶ οὕτω συμβαίνει νὰ ἀδικῶνται καὶ νὰ πλήττηται καιρίως ἡ φιλοτιμία λίαν νοημόνων σπουδαστῶν, κοπιασάντων πολὺ εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τῶν λαβυρίνθων τοῦ Ρ. Δικαίου, καὶ κατηρτισμένων ἀρκούντως διὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἄθλιον σύστημα τῶν ἐξετάσεων, ἐνῷ ἄλλοι ψιττακίζοντες τὰς ὀλίγας γραπτὰς σημειώσεις, ἃς καὶ μόνας συλλέξαντες παρ' ἄλλων ἐμελέτησαν, γίγνονται διδάκτορες.—Τὰ ἀνωτέρω ἐπιστέλλει ἡμῖν **εἷς ἠδικημένος**

Ὅτι οἱ διδάσκαλοι δὲν εἶναι ὅλοι βλᾶκες, ὡς συνήθως ἐκ προκαταλήψεως ὁ πρακτικὸς λεγόμενος κόσμος πιστεύει, ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ ἑπομένου ἱστορικωτάτου γεγονότος, ὅπερ δημοσιεύομεν ὑπὸ ἐγγύησιν καὶ εὐθύνην μας, ἂν ὁ κ. Λέριος θελήσῃ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συναδέλφου του. Ἀπεβίωσεν ἐν τινι χωρίῳ τῆς Κρήτης ὁ προεστώς· ὁ δημοδιδάσκαλος τοῦ χωρίου προσεκλήθη νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπικήδειον λόγον. Ἐνῷ ἀπαριθμεῖ τὰς ἀξίας ἐπαίνων πράξεις τοῦ θανόντος καὶ διετέλει εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ καϋμένος, ἰδὼν τὴν χήραν τοῦ κηδευομένου πρὸ τοῦ φερέτρου ἱσταμένην καὶ ἀπαρηγόρητα θρηνοῦσαν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ἣν ὑπέστη, στρέφεται πρὸς αὐτὴν καὶ θέλων νὰ τὴν παραμυθήσῃ: «*Γύναι, ἀναφωνεῖ· μὴ κλαῖε· ἂν ὁ σύζυγός σου ἀπέθανε, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ!*» Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν σπαραξικάρδιον ὁμιλίαν του ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος ἐν μέσῳ τῆς ἱλαρότητος, ἥτις μεθ' ὅλον τὸ πένθιμον τῆς τελετῆς διεχύθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τί εἶπε.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ — ΣΟΥΤΣΟΣ

Ὁ πρώην Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Παναγῆς Κυριακὸς ἀπήντησεν εἰς ὅσα τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἐδημοσίευσε **γεγονότα**— διότι ἦσαν ἀριθμοὶ—ἀφορῶντα τὴν σχετικὴν πρόοδον τοῦ δήμου, δημαρχεύοντος τοῦ κ. Σούτσου. Ὁ κ. Κυριακὸς, σύμφωνα μὲ τὴν γνωστὴν δεξιότητα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἀπήντησεν ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» διὰ γλώσσης μεμετρημένης καὶ ὕφους πράγματι σεμνοῦ, ἐφ' ᾧ ὁμολογοῦμεν αὐτῷ χάριτας· ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἀπήντα ὅλως διόλου, ἡ περὶ αὐτοῦ γνώ-

---

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῶ. ἀριθ. 495)

Ἐξεπλήσσετο ἀφελῶς μὴ ἐννοῶν ὅτι, ὅσῳ τολμηραὶ καὶ αὐθάδεις καὶ ἂν ἦσαν αἱ σκέψεις του, εἶχε διατηρηθῆ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ἐνέπνεε καὶ ἐπέβαλεν αὐτῷ ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τέλος εὗρεν, ἣν ἀπηλλαγμένος ἀμηχανίας, ἡ μαρκησία δὲν ἐστενοχώρει αὐτὸν πλέον.

Δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ κάμῃ εἰς Χάβρην. Ἀνεχώρησε τὴν ἑσπέραν, ἀφίκετο εἰς Παρισίους ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου καὶ μετέβη, ἵνα κατακλιθῇ οἴκαδε, μὴ θέλων νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα καθ' ὁδὸν μεταβαίνων ἐκ Παρισίων εἰς Πὸρ-Μαρλύ.

Ἄλλως πρὶν παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῆς νύμφης του, εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ ἀκόμη, ὅπως καλῶς ἀπόφασίσῃ ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ὤφειλε νὰ εἴπῃ εἰς αὐτήν. Ἦτο ἡ τελευταία σκηνὴ τῆς κωμῳδίας, ἣν ἔμελλε νὰ παραστήσῃ, ἐκ δὲ τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς δεξιότητος αὐτοῦ ἐξηρτᾶτο ἡ ἐπιτυχία. Ἔπρεπε νὰ φανῇ εὔγλωττος, πειστικός.

Τὴν ἐπιοῦσαν πρωὶ μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ μεσίτου αὐτοῦ, εἰς ὃν ἔδωκε διαταγάς τινας. Ἐγευμάτισεν ἐν τῷ ἀγγλικῷ καφενείῳ. Τὴν μεσημβρίαν καὶ ἓν τέταρτον, ἀφοῦ ἠγόρασε τὰς πρωϊνὰς ἐφημερίδας, ἐπέβη τῆς ἁμάξης καὶ μετὰ δύο ὥρας ἀφικνεῖτο ἐν Πὸρ-Μαρλύ.

Ἡ μαρκησία ἀκούσασα τὸν κρότον ἁμάξης ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸ παράθυρον. Εἶδε τὸν βαρόνον καταβάντα καὶ εἰσελθόντα διὰ τῆς συνήθους θύρας, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἐνέφαι εν ἄνθρωπον φέροντα κακὴν τινα εἴδησιν. Ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἠσθάνετο μὲν ἑαυτὴν ἧττον ἐστενοχωρημένην καὶ τὴν καρδίαν της ἀνακουφιζομένην, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ ἐλπίζῃ πολύ.

Ἐστάθη ὀρθή, ἀκροωμένη, ἀναμένουσα. Ἡ καρδία της ἔπαλλε βιαίως, ἦτο ἀσθμαίνουσα.

Ἐλαφρὰ βήματα ἀντήχησαν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν.

Ἀνυπομονοῦσα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της.

Ἦτο ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἦλθεν ὁ κύριος βαρόνος, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια.

— Τὸ ἠξεύρω, τὸν εἶδα. Διὰ τί δὲν ἦλθεν ἐδῶ ἀμέσως;

— Δὲν γνωρίζω. Μὲ διέταξε νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν.

— Ποῦ εἶνε;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Καλῶς· τὸν ἀναμένω.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπεσύρθη.

Ὁ κύριος βαρόνος ἐθεώρησε καλὸν ν' ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν. Ἠδυνήθη ὡσαύτως νὰ ἐξετάσῃ τὰ θηκία τοῦ περιφήμου ἐπίπλου. Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἐνεφανίσθη. Ἡ μαρκησία ἔμενε πάντοτε ὀρθή, ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα.

Ὁ Λέων εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς στυγνούς, οἷον καταπεπονημένος καὶ καταβεβλημένος, τοῦ προσώπου του ἀναπαριστῶντος βαθεῖαν θλῖψιν. Ποία μεταβολή! Ἀλλ' ἡ Λουκία δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τὴν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει προηγουμένως. Κατενόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ πάσης ἐλπίδος.

Τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της περιέβαλεν αἴρνης χροιὰ τρόμου, τὸ δὲ φῶς τοῦ βλέμματός της ἐσβέσθη· ἐστήριξε πυρετωδῶς τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἐξέβαλε κραυγὴν βραχνὴν καὶ ἐκλονίσθη.

Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν ὁ βαρόνος νὰ ὁρμήσῃ καὶ λάβῃ τὴν δυστυχῆ, ἣν ἔφερε μέχρι τοῦ ἀνακλίντρου. Ἡ μαρκησία δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὸ λογικόν της· ἦτο κτύπημα τρομερὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε πλήξει αὐτήν· ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἶχε παύσει πάλλουσα ἡ καρδία της, ἠσθάνθη ἀνακινούμενον τὸ νήπιον ἐν τῷ κόλπῳ της, ἡ δὲ μήτηρ πάραυτα ἐξηγέρθη κατὰ τῆς ἀδυναμίας τῆς συζύγου. Δυγμοὶ συγκρατούμενοι ἐν τῷ λάρυγγί της ἐξέφυγον, τὸ στῆθός της ἐξηγέρθη βιαίως· ἀνέπνεε τώρα· ἤθελε μὲν νὰ κλαύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Οἱ ὀφθαλμοί της, φλέγοντες ὡς πῦρ, ἔμενον ξηροί, ὡσεὶ μὴ εἶχε πλέον δάκρυα.

Γονυπετὴς ἐνώπιον αὐτῆς ὁ Λέων ἐκράτει τὰς χεῖράς της καὶ κατεφίλει αὐτάς. Ἔκλαιεν αὐτὸς, ὤφειλε δὲ νὰ κλαύσῃ, διότι διεδραμάτιζε τὸ πρόσωπόν του.

Α'

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΦΡΩΝ

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ μαρκησία ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀνακουφισθεῖσαν καὶ σχεδὸν ἰσχυράν. Τὸ αἷμα, ὅπερ πρὸς στιγμὴν εἶχε παύσει κυκλοφοροῦν, ἐπάφλαζεν ἤδη ἐν ταῖς ἀρτηρίαις, ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τύπτον τοὺς κροτάφους, βομβοῦν ἐντὸς τῶν ὤτων.

Ἡ Λουκία παρετήρησε τέλος ὅτι ὁ ἀνδράδελφός της εὑρίσκετο πρὸ τῶν ποδῶν της, ὅτι ἐκράτει καὶ κατεφίλει τὰς χεῖράς της.

Ὑπέστη δὲ παράδοξόν τινα πάθησιν, οἷόν τι αἴσθημα ἀποστροφῆς.

— Τί κάμνετε λοιπόν; εἶπε ξηρῶς ἀποσύρουσα ζωηρῶς τὰς χεῖράς της.

μη τοῦ Δήμου δὲν θὰ ἠλαττοῦτο οὐδὲ κατὰ μικρόν, καὶ τώρα ποῦ ἀπήντησεν ἡ περὶ αὐτοῦ γνώμη τοῦ Δήμου δὲν ἐπερίσσευσεν οὔτε κατὰ ἕνα ἐκλογέα.

Οἱ ἀριθμοὶ ἀναιροῦνται δι' ἀριθμῶν καὶ τοῦτο ἀπεπειράθη νὰ πράξῃ ὁ κ. Κυριακός, ἀλλ' ἀναιροῦνται δι' ἀριθμῶν ἀληθινῶν· ὁ δὲ πρώην Δήμαρχος φαίνεται ὅτι ὅταν ὁμιλῇ μὲ τοὺς συνδημότας του δι' ἀριθμῶν, δὲν τοὺς ἀποκλύπτει ὅλους, ὡς ὤφειλεν, ἀλλὰ μερικοὺς κρύπτει διὰ λογαριασμόν του ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Τὴν ἐπὶ τοῦ Δημάρχου Σούτσου καταπληκτικὴν αὔξησιν τοῦ Δημοτικοῦ φόρου ἐντὸς μιᾶς τετραετίας ἀπὸ 100 *χιλιάδων*, εἰς ἃς τὸν ἄρισεν ὁ προκάτοχός του εἰς **ἓν ἑκατομμύριον**, ἡμεῖς μὲν τὴν ἀπεδώσαμεν εἰς τὴν τιμίαν διαχείρισιν τοῦ Δημάρχου κ. Σούτσου, βάσιν ἔχουσαν πάντοτε τὴν πρόοδον τοῦ Δήμου, ὁ δὲ κ. Κυριακὸς ἐπιμένει νὰ τὴν ἀποδίδῃ εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ δασμολογίου. Καὶ περὶ μὲν πληθυσμοῦ, οὔτος δὲν γίνεται δι' εἰσαγωγῆς ἀνθρωπίνου ἐμπορεύματος, ὥστε τὴν μὲν μίαν τετραετίαν νὰ εἰσάγηται ἐμπόρευμα δέκα χιλιάδων φερ' εἰπεῖν, τὴν δ' ἄλλην πέντε, καὶ σήμερον μὲν νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς χίλια πλοῖα φορτωμένα ἀνθρώπους, αὔριον δὲ μόνον δέκα φορτωμένα Κυριακούς· ἀλλ' ἀκολουθεῖ ἡ αὔξησις νόμους γνωστούς, τῶν ὁποίων τὸ ἑξαγόμενον εἶναι εἰς μέσος ὅρος, μεταλλάσσων τὸ πολὺ κατὰ δεκαετίαν· καὶ τοῦτο ὄχι κατὰ γεωμετρικὴν ἀναλογίαν, ἀλλὰ πάντοτε κατ' ἀριθμητικήν. Ἂν λοιπὸν ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ ἐπενήργησε τόσον θαυματουργὰ ἀπὸ τοῦ 1879 ἕως τοῦ 1883 - **Δημαρχία Σούτσου**—διατί δὲν ἐνήργει μετὰ τῆς αὐτῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως καὶ ἀπὸ τοῦ 1876 ἕως τοῦ 1879—*Δημαρχία Κυριακοῦ*.

Διατί εἰς μὲν τὴν πρώτην περίοδον ὁ δημοτικὸς φόρος ἔβαινε διὰ πηδημάτων αἰγός: **406 χιλ.—670 χιλ.—850 χιλ. — 1,000,000 — δημαρχία Σούτσου**, ἐπὶ δὲ τῆς πρώτης μὲ βήματα χελώνης: 350 χιλ.— 351 χιλ.—351 χιλ.—*δημαρχία Κυριακοῦ*; Πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὁ κ. Κυριακὸς ὅτι ὁ νόμος τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε νόμος τοῦ δημάρχου—ὅτι ὁ δήμαρχος δηλαδὴ κάμνει τὸν πληθυσμόν—καὶ ὅταν μὲν τυχαίνῃ νὰ ἔχωμεν δήμαρχον γόνιμον, ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει, ὅταν δὲ ἔχωμεν δήμαρχον στεῖρον, ὁ πληθυσμὸς μένει στάσιμος· ἀλλὰ καὶ τούτου παραδεκτοῦ γενομένου, εἶνε ἀρά γε τίτλος διὰ τὸν κ. Κυριακὸν εὐνοϊκός, ὅτι ὑπῆρξε δήμαρχος στεῖρος; Ἐὰν ὁ δῆμος τὸν εἶχεν ὡς σύζυγον, μπορεῖ νὰ ἦτο ἡ στείρωσις εὐεργέτημα· ἀλλ' ἡ ἰδιότης αὕτη δὲν εἶνε διόλου κόσμημα εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου.

Ἐνεπλάκη ὅμως καὶ εἰς ἀριθμοὺς, οἵτινες καὶ αὐτοὶ θὰ στραφῶσι δυστυχῶς ἐναντίον του· διότι οὔτε ἡ αὔξησις τοῦ Τιμολογίου δὲν πράκειται νὰ τὸν ὠφελήσῃ. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ αὔξησις τοῦ Δασμολογίου ἐγένετο ἅπαξ· ἄρα ἡ αὔξησις τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ Σούτσου *ἅπαξ ἐπίσης* ἔπρεπε νὰ γίνῃ καταφανής, διὰ δὲ τὰς λοιπὰς ἐνοικιάσεις νὰ δεικνύῃ τὸ αὐτὸ Κύριε ἐλέησον τῶν **351** *χιλιάδων* τῆς μακαρίτιδος δημαρχίας. Διότι ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς περιόδου ἐκείνης ἐπελθοῦσα αὔξησις ἐγένετο, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ συνδημόται μας, διὰ τοῦ πείσματος ὅπερ ἀνέπτυξεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Γαλλικοῦ Καταστήματος, εἰς ὃν, ὅταν ἔρθασεν εἰς 400 χιλιάδας, ὁ κ. Κυριακὸς μονονουχὶ δακρυρροῶν τὸν καθικέτευε νὰ μὴ προβῇ πλέον εἰς ἄλλην αὔξησιν, λέγων αὐτῷ: Μὴ, μὴ, θὰ καταστραφῇς παιδί μου.

Ἀλλὰ ποῦ στηρίζεται τὸ περὶ αὐξήσεως τοῦ Δασμολογίου ἐπιχείρημά του, ἐξ οὗ λέγει ὅτι προῆλθεν ἡ αὔξησις τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ Σούτσου ἀπὸ 400 χιλιάδας εἰς ἓν ἑκατομμύριον;

Ναί, εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ πετρελαίου ἦτο μία δραχμὴ κατ' ὀκᾶν, καὶ ὁ νόμιμος αὐτοῦ φόρος 2 λεπτά· ἡ δὲ δημοτικὴ διατίμησις ἀνεβίβασε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς 3 δραχμὰς κατ' ὀκᾶν καὶ τὸν φόρον εἰς λεπτὰ ἑπτά. Ἀλλὰ τὸ δασμολόγιον τοῦ 1882 ὥρισε τὸ πετρέλαιον πάλιν εἰς δρ. **1**, καὶ τὸν φόρον αὐτοῦ εἰς λεπτὰ **2**. Ὁ δὲ δημοτικὸς φόρος τοῦ 1882 δὲν ἠλαττώθη διὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἔρθασε τὸ ἑκατομμύριον.

Ναὶ ἡ τιμὴ τοῦ καρὲ ἀνεβιβάσθη ἀπὸ δρ. 4, ὄχι εἰς 8, ὡς διατείνεται ὁ κ. Κυριακός, ἀλλ' εἰς 5· καὶ πάλιν ὅμως ἡ διατίμησις τοῦ 1882 τὴν περιώρισεν εἰς δρ. 4 καὶ σήμερον εἰς δρ. ν. 3,60.

Ἡ τιμὴ τοῦ καπνοῦ εἶχε τῷ ὄντι σχεδὸν διπλασιασθῇ ἀπὸ δρ. 4 εἰς 7,70, ἀλλὰ καὶ τούτου ἡ ἀξία περιωρίσθη τὸ 1872 εἰς δρ. 3,60.

Ὁ δὲ φόρος ἐπὶ τοῦ γλεύκους ἐπεβλήθη μόνον τὸ 1883, καὶ οὗτος ἐλάχιστος ἓν λεπτὸν κατὰ δύο ὀκάδας.

Ὅ,τι δὲ λέγει περὶ τῶν εἰσπραξέων τοῦ τελωνείου Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀναιρεῖται διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, ἐρωτωμένου δηλαδὴ τοῦ κ. πρώην δημάρχου ἂν αἱ εἰσπράξεις αὗται ἔμενον στάσιμοι κατὰ τὸ 1875—1879 ἢ ἂν ἡ αὔξησίς των παρετηρήθη μόνον κατὰ τὴν μαγικὴν Δημαρχίαν τοῦ κ. Σούτσου.

Ὁ κ. Κυριακὸς θὰ ἦτο εὐτυχέστερος πολὺ εἰς τὴν ἀναίρεσίν του κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* σημειωθέντων γεγονότων, ἐὰν ἐσιώπα βαθεῖαν σιωπὴν, τὴν ὁποίαν μόλις θὰ ἐτάραττεν ἡ ἐκ νέου ἐκλογὴ τοῦ κ. Σούτσου, ὅστις δι' ἔργων κατέκτησε τὴν ἀγάπην τοῦ Δήμου του καὶ δι' ἔργων πάλιν θὰ ἐπανακτήσῃ πιστεύομεν ταύτην καὶ κατὰ τὴν νέαν ἐκλογικὴν περίοδον. Θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχέστερος ἀνταγωνιστὴς τοῦ κ. Σούτσου καὶ θὰ ἐδούλευε καλλίτερα τὸν νέον κύριόν του, ὃν ζητεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ δήμου βασιλέα ἀνεύθυνον αὐτοῦ ἵνα ὑπεισερπύσῃ ἔπειτα αὐτὸς ὡς πρωθυπουργὸς, ἐὰν τὴν αὐτὴν ἐφύλαττε στοιπὴν προκειμένου περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἢ μᾶλλον τοὺς αὐτοὺς ἐπεδαψίλευεν ἐπαίνους εἰς τὸν κ. Σούτσον καὶ περὶ τούτου, οὗ; καὶ περὶ τοῦ ὕδατος τῆς πόλεως, αὐξηθέντος ἀπὸ **6** ἐπὶ τῆς δημαρχείας του εἰς **25** ὀκάδας ἐπὶ τῆς δημαρχείας τοῦ διαδόχου του. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς σιδηρους σωλῆνας, δι' οὗς ἐναβρύνετε *ἐφ' ὅρου ζωῆς* ὁ κ. πρώην Δήμαρχος, τὸ ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτ δὲν εὐχόμεθα διόλου νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ γράμμα, διότι λίαν προσεχῶς οὗτοι ἀντικαθίστανται, ὡς ἀνεπαρκεῖς, δι' ἄλλων σωλήνων εὐρυτέρας διαμέτρου.

Μίαν ἐν τέλει παρατήρησιν εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀξιοτίμου κ. πρώην Δημάρχου. Ὁ κ. Κυριακὸς εὔχεται ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς του ἐν πνεύματι εὐαγγελικῆς ἀγαθότητος ὁ διάδοχος τοῦ κ. Δ. Σούτσου νὰ μὴ ζητήσῃ ἐπὶ τοῦ παραλληλισμοῦ τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τῶν ἰδικῶν του νὰ μειώσῃ τὰ ἔργα καὶ τοὺς κόπους τοῦ κ. Δ. Σούτσου».

Εὔμεθα εἰς θέσιν νομίζομεν νὰ τὸν παρηγορήσωμεν ἀπὸ τοῦδε ὅτι ἡ εὐχή του αὕτη θελει ἐκπληρωθῇ, διότι διάδοχος τοῦ κ. Δ. Σούτσου ἔσται ὁ κ. **Δ. Σούτσος.**

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Εἶνε ὁ γνωστὸς Μουκάκος, ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου, κατηγορούμενος ἐπὶ ὑπεξαιρέσει συστημένων ἐπιστολῶν, ὅστις κατέχει σήμερον τὴν ἕδραν τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ Μουκάκος, ἐλαφρός τις Βελέντζας τοῦ ἐγκλήματος, προμηθευθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταχυδρομείου, τῇ συστάσει, νομίζομεν, ἰσχυροῦ τινος, καὶ δικαιώσας τὰς συστάσεις του διὰ τῆς ἐκ συστήματος καταδιώξεως καὶ ἐλαφρώσεως πάσης ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῆς. Κρατηθεὶς ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, μεθ' ὃ συνελήφθη ἐν Σμύρνῃ. Καὶ σήμερον κατηγορούμεν καὶ νὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ τὸν μὴ ὑπάρχοντα πλέον. Κατὰ τὴν τελευταίαν του στιγμὴν, ὑμᾶς, τὸ ἐντὸς ὀλίγου μέλλον νὰ γεννηθῇ παιδίον καὶ ἐμὲ ἀνελογίσθη. Δυστυχῆ Παῦλε! Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄλλους ἀγαπητοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἢ τὴν σύζυγον, τὸ παιδίον καὶ τὸν ἀδελφόν του!

Εἶνε παρηγορία τις δι' ἐμὲ οἱ λύγοι οὗτοι, οἱ κατὰ τὴν ὑστάτην συλλεγέντες στιγμήν. Εἴπατε, Λουκία, δὲν ἦτο ἐκ θείας θελήσεως τὸ ν' ἀκουσθῶσιν οὗτοι παρ' ἑνὸς τῶν δύο διαφυγόντων τὸν θάνατον ναυτῶν καὶ νὰ μοὶ διαβιβασθῶσι;

Πρὸς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου ἀπηυθύνετο, ὡς νὰ ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀκούσω· ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν δὲν ἦτο διὰ τῆς σκέψεως πλησίον ἐμοῦ, πλησίον ἡμῶν; Συνέστησεν ὑμᾶς εἰς ἐμὲ, Λουκία· μοὶ ἐπερώτησε νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν, νὰ σᾶς προστατεύω· μὲ διέταξε νὰ σᾶς ἀγαπῶ!... Ὦ! πόσον θὰ σᾶς ἀγαπήσω! Θὰ ἴδητε, Λουκία, ἀγαπητὴ Λουκία τοὺς συνηγμένους χάριν ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου θησαυρούς!

Ὅ,τι μέλλω νὰ πράξω, ὅ,τι διετάχθην καὶ εἶνε θέλησις τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶναι νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν, νὰ σᾶς βοηθῶ, νὰ σᾶς ὑποστηρίζω, ν' ἀποδιώκω τὰς μερίμνας, τὰς ἀνίας, ν' ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τὰς ἀκάνθας, τοὺς τριβόλους, τοὺς ὀξεῖς χάλικας, νὰ περικοσμῶ χάριν ὑμῶν τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, ἀδιαλείπτως νὰ σπείρω ἄνθη ὑπὸ τὰ βήματα ὑμῶν. Θὰ πράξω τοῦτο, μάλιστα, καὶ περισσότερα ἀκόμη!...

Ὁ βαρόνος ἠγέρθη.

— Διατί σιωπᾶτε; ὑπέλαβε μετὰ φωνῆς ἐκπληκτικῆς· μήπως δὲν ἔχετε τίποτε νὰ μοῦ εἴπητε;

— Ὑπεσχέθην νὰ μὴ σᾶς κρύψω τίποτε, καὶ νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν.

— Εἴπατε, εἴπατε λοιπόν.

— Φοβοῦμαι...

— Τί φοβεῖσθε; Δὲν βλέπετε ὅτι εἶμαι ἰσχυρὰ καὶ ὅτι δύναμαι τὰ πάντα ν' ἀκούσω; Ἀ! ἐμάντευσα ἤδη τί ἔχετε νὰ μοῦ εἴπητε.

— Οἴμοι! Δὲν ἠδυνήθην νὰ σᾶς κρύψω τὴν θλῖψίν μου.

— Πρέπει τὰ πάντα νὰ μοῦ πῆτε.

— Ἀληθῶς.

— Ὁμιλήσατε λοιπόν, ὁμιλήσατε!

Ἡ φωνή της ἦν βραχεῖα, ἡ φωνή της, τεταραγμένη, εἶχεν ὑποκώφους τόνους. Οἱ μεγάλοι ἀνοικτοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐγκεκλυσμένοι ὑπὸ αἵματος εἶχον λάμψεις ταχείας, ἀγρίας καὶ ἐσπινθηροβόλουν· αἱ βλεφαρίδες ἔμενον ἀκίνητοι ὡσεὶ ἦταν συγκεκολλημέναι ὑπὸ τὸ μετωπιαῖον ὀστοῦν· αἱ κόραι ἐφαίνοντο διαστελλόμεναι.

Ὁ βαρόνος ἀφῆκε νὰ πέσωσιν ἐκ τῶν χειλέων του αἱ τρομεραὶ αὗται λέξεις:

— Ὁ δυστυχὴς ἀδελφός μου ἀπέθανεν!

— Ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! ἐπανέλαβεν αὕτη διὰ φωνῆς ὁμοίας τῇ τῶν πνιγομένων.

— Ὅπως σᾶς εἶχε γράψει, ἐξηκολούθησεν ὁ Δέων, ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ «Ἀτρομήτου». Τὸ πλοῖον εἶχεν ἤδη διανύσει τὰ δύο τρίτα τοῦ πλοῦ του, ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τρομερᾶς τρικυμίας καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν ὑφάλων ἀπολεσθὲν αὐτανδρον, ἐκτὸς δύο ἀνθρώπων μόνον, δύο ναυτῶν τοῦ πληρώματος, σωθέντων ἐκ θαύματος. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν καταστροφὴν, ἀνευρέθησαν οὗτοι ἐκ τοῦ πελάγους ὑπὸ ἄγγλων ναυτῶν καὶ ἐπανελθόντες εὑρίσκονται ἤδη εἰς Χάρβην. Εἶδον τὸν ἕνα αὐτῶν, ὅστις καλούμενος Πρόσπερ Γανδρὼν μοὶ διηγήθη τὰ ὅσα συνέβησαν ἐν τῷ «Ἀτρομήτῳ», καθ' ἣν στιγμὴν ἐβυθίσθη. Ὁ ναύτης οὗτος εὑρίσκετο πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου καὶ ἤκουσεν αὐτὸν κραυγάζοντα.—«Λέον, Λέον, σοῦ συνιστῶ τὴν Λουκίαν, τὴν ἀγαπητήν μου Λουκίαν καὶ τὸ τέκνον μου, οἵτινες δὲν ἔχουσι πλέον ἢ σὲ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ νὰ προστατεύσῃς καὶ ἀγαπᾷς αὐτούς!» Οἴμοι! Αὐτοὶ ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι του. Ὁ ναύτης εἶδεν αὐτὸν ἐπὶ στιγμὴν παλαίοντα κατὰ τῶν κυμάτων τοῦ μανιώδους Ὠκεανοῦ, ἔπειτα ἐξαφανισθέντα, καταποθέντα ἐν τῷ βάθει τῆς ἀβύσσου. Ἐκτὸς τῶν δύο διασωθέντων ὑπὸ τῶν ἄγγλων ναυτῶν, ὡς προεῖπον, ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀτρομήτου» ἀπωλέσθη.

Ἐξήγαγε τὰς ἐφημερίδας ἐκ τοῦ κόλπου του.

— Ἴδατε, ἀδελφή μου, εἶπεν, αἱ ἐφημερίδες αὗται περιέχουσι τὴν ἀφήγησιν τοῦ «Ἀτρομήτου»· θὰ διατάξητε νὰ μεταφρασθῶσιν ἀγγλιστὶ καὶ θὰ δυνηθῆτε ν' ἀναγνώσητε αὐτήν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ λαβοῦσα μηχανικῶς τὰς ἐφημερίδας προσέτριψεν ἐντὸς τῶν συνεσταλμένων χειρῶν της καὶ ἀφῆκεν αὐτὰς νὰ πέσωσιν ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, σπασμοὶ νευρικοὶ ἐκλόνιζον ὁλόκληρον τὸ σῶμά της.

— Ἀδελφή μου, ἀγαπητή μου ἀδελφή! - ἐψιθύρισεν ὁ βαρόνος.

Ἐκ νέου ἐκλονίσθη αὕτη βιαιότερον, οἱ δὲ ἠνεῳγμένοι ὀφθαλμοί της, πάντοτε λάμποντες καὶ πλήρεις ἀγρίων λάμψεων, προσηλώθησαν εἰς τοὺς τοῦ βαρόνου μετά τινος παραδόξου ἐκφράσεως.

Ἱκανῶς μακρὰ ἐπεκράτησε σιωπή.

Ὁ Λέων λαβὼν ἕδραν ἐκάθισεν ἀπέναντι τῆς Λουκίας. Ἡ δυστυχὴς ἦτο οἷον ἀπολελιθωμένη, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι δὲν ἐνυπῆρχέ τι πλέον ἐν αὐτῇ ἢ τὸ ῥικωδῶς προσηλωμένον βλέμμα της.

— Ἀδελφή μου, ὑπέλαβεν ὁ βαρόνος, ὑποκρινόμενος βαθυτάτην συγκίνησιν, γνωρίζων ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμὲ, ὅτι πιστεύετε εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην μου. Ἀ! Δὲν γνωρίζετε πόσον σᾶς ἀγαπῶ καὶ μέχρι τίνος δύνασαι νὰ προβῇ ἡ πρὸς σᾶς ἀφοσίωσίς μου. Μεγάλη, ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ ἐπλῆξεν ἀμφοτέρους ἡμᾶς· πρὸς τί θὰ ἐγρησίμευεν ἡ μεγάλη ἀπελπισία; Ὀφείλομεν νὰ ἐγκαρτερήσωμεν καὶ νὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ τὸν μὴ ὑπάρχοντα πλέον. Κατὰ τὴν τελευταίαν του στιγμὴν, ὑμᾶς, τὸ ἐντὸς ὀλίγου μέλλον νὰ γεννηθῇ παιδίον καὶ ἐμὲ ἀνελογίσθη. Δυστυχῆ Παῦλε! Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄλλους ἀγαπητοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἢ τὴν σύζυγον, τὸ παιδίον καὶ τὸν ἀδελφόν του!

Εἶνε παρηγορία τις δι' ἐμὲ οἱ λύγοι οὗτοι, οἱ κατὰ τὴν ὑστάτην συλλεγέντες στιγμήν. Εἴπατε, Λουκία, δὲν ἦτο ἐκ θείας θελήσεως τὸ ν' ἀκουσθῶσιν οὗτοι παρ' ἑνὸς τῶν δύο διαφυγόντων τὸν θάνατον ναυτῶν καὶ νὰ μοὶ διαβιβασθῶσι;

Πρὸς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου ἀπηυθύνετο, ὡς νὰ ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀκούσω· ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν δὲν ἦτο διὰ τῆς σκέψεως πλησίον ἐμοῦ, πλησίον ἡμῶν; Συνέστησεν ὑμᾶς εἰς ἐμὲ, Λουκία· μοὶ ἐπερώτησε νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν, νὰ σᾶς προστατεύω· μὲ διέταξε νὰ σᾶς ἀγαπῶ!... Ὦ! πόσον θὰ σᾶς ἀγαπήσω! Θὰ ἴδητε, Λουκία, ἀγαπητὴ Λουκία τοὺς συνηγμένους χάριν ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου θησαυρούς!

Ὅ,τι μέλλω νὰ πράξω, ὅ,τι διετάχθην καὶ εἶνε θέλησις τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶναι νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν, νὰ σᾶς βοηθῶ, νὰ σᾶς ὑποστηρίζω, ν' ἀποδιώκω τὰς μερίμνας, τὰς ἀνίας, ν' ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τὰς ἀκάνθας, τοὺς τριβόλους, τοὺς ὀξεῖς χάλικας, νὰ περικοσμῶ χάριν ὑμῶν τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, ἀδιαλείπτως νὰ σπείρω ἄνθη ὑπὸ τὰ βήματα ὑμῶν. Θὰ πράξω τοῦτο, μάλιστα, καὶ περισσότερα ἀκόμη!...

μενος μὲ *μούς* πλατὺ μιξοπόλιον, μὲ ἐπιμελῆ χωρίστραν ἐπὶ τῆς κόμης του, μὲ πρόσωπον ἐξέχον δίκην ρύγχους, παρακολουθεῖ ζωηρῶς τὴν διαδικασίαν, συχνὰ συνενοεῖται μετὰ τῶν δικηγόρων του, κκ. Δεβίλου καὶ Καζαντζῆ, ἀπευθύνει ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας, καὶ τηρῶν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του τὴν ἱλαρότητα μάρτυρος, μεθ' ὅλον τὸ χαντάκωμα τὸ ὁποῖον ὑφίσταται ἀπὸ ἄλλους μάρτυρας.... τῆς κατηγορίας.

Πολλοὶ εἶνε οὗτοι, παθόντες, ὡς ἀποστέλλοντες συστημένας ἐπιστολὰς ἀπολεσθείσας, καὶ ὑπάλληλοι τοῦ ταχυδρομείου, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Κροκιδᾶς, πρῶην διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων. Ἐπίσης μεταξὺ τῶν μαρτύρων συγκαταλέγονται καὶ οἱ πρωτοδίκαι κκ. Δραγούμης καὶ Ἀμπελᾶς· ὁ πρῶτος εἶχεν ἐπιληφθῆ πρῶτος τῆς ὑποθέσεως ὡς ἀνακριτής, ἀλλὰ κατόπιν εὑρεθεὶς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν παθόντων, παρῃτήθη, διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ κ. Ἀμπελᾶς ἐν τῇ ἀνακρίσει.

Κατόπιν τῶν καταθέσεων δύο μαρτύρων, ὁμολογούντων ὅτι εἶχον ἀποστείλει χρήματα ἐντὸς ἐπιστολῶν, αἵτινες ἀπωλέσθησαν μετ' αὐτῶν, ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα κατάθεσις εἶναι ἡ τοῦ κ. Κροκιδᾶ: Μόλις εἶχεν ἐπανέλθει ἐξ Εὐρώπης, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1881, ὅτε μίαν ἑσπέραν ἔρχεται εἰς τὸ σπῆτί του ὁ Μουκάκος, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, καίτοι ὑπάλληλόν του, δὲν ἐγνώριζε, διότι τοῦ ὑπαλλήλους διορίζει ἡ πολιτικὴ ἀνάγκη, ἐκεῖνος δὲ δὲν ἀνεμιγνύετο διόλου.

Ἦλθεν ὁ Μουκάκος ζητῶν ἀπὸ τὸν Κροκιδᾶν *νὰ τὸν σώσῃ*, διότι ὑπεξήρεσε χρήματα ἀπὸ συστημένας ἐπιστολάς· δύναται δὲ ἤδη νὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενον ποσὸν τῶν 25 δραχμῶν δι' ἑκάστην ἀπολεσθεῖσαν ἐπιστολήν, καὶ οὕτω νὰ σιγήσῃ ἡ διεύθυνσις. Ἀλλ' ὁ κ. Κροκιδᾶς, σφόδρα ταραχθεὶς, τὴν ἐπαύριον τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, διέταξε δὲ καὶ τὴν ἐξέλεγξιν τοῦ βιβλίου, ἔνθα ἐσημειοῦντο αἱ παραλήψεις τῶν ἐπὶ συστάσει. Ἐκ τῆς ἐξελέγξεως δὲ ἀπεδείχθη ἡ κατάχρησις πρὸ πάντων εἰς ἐπιστολὰς ἀπευθυνομένας ἢ διαβαινούσας ἐντεῦθεν διὰ Βόλον καὶ Λάρισσαν· καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀποστολῶν ἁρμόδιος ὑπάλληλος ἦτον ὁ Μουκάκος.

Ὁ κ. Ἀμπελᾶς, ἀνακριτής, καταθέτει περὶ τῆς ἀπρεποῦς διαγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἐτήρησεν ὁ κατηγορούμενος ἀνακρινόμενος πρὸ αὐτοῦ, ὅτε ἦλθεν εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν κ. Κροκιδᾶν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θρασύτατα ἰσχυρίσθη ὅτι τοῦ ἀπέδωκε τὰ ὑπεξαιρεθέντα χρήματα, τὰ ὁποῖα κατεκράτησεν· ἀρνουμένου δὲ τοῦ κ. Κροκιδᾶ, τὸν ἀπεκάλεσε δολοφόνον, καὶ ἀπῄτησε νὰ τὸ σημειώσῃ ἐν τῇ ἐκθέσει του ὁ κ. ἀνακριτής· ἀλλ' οὗτος φυσικὰ δὲν ἐδικαίωσε τὴν ἀπαίτησίν του, καὶ τότε ὁ κατηγορούμενος τὰ ἔβαλε μὲ τὴν ἐν Ἑλλάδι δικαιοσύνην, «ἥτις χαρίζεται εἰς τοὺς ἰσχυροὺς,καὶ πιέζει τοὺς ἀδυνάτους».

Λεπτομερέστερον ἐπὶ τῶν ὑπεξαιρέσεων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν χρημάτων καταθέτωσιν οἱ κτήτορες τῶν ἐπιστολῶν καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ταχυδρομείου.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ρουΐ Βλάς.

Τέλος πάντων ἐδόθη χθὲς καὶ ὁ Ρουΐ Βλὰς μετὰ σειρὰν ὅλην ἀνεπιτυχῶν παραστάσεων καὶ ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς τῶν μελοδραμάτων καὶ ἕνεκα τῆς ἀδεξιότητος τῶν ἀοιδῶν καὶ ἰδίως ἕνεκα τοῦ ἀτέχνου συνδυασμοῦ τῶν προσώπων εἰς τὰ μέχρι τοῦδε παρασταθέντα μελοδράματα.

Ἀλλὰ τὸ λυρικώτατον μελόδραμα τοῦ Μαρκέττη τὸ ἐμπνευσθὲν ὅλον καὶ μελουργηθὲν ἐπὶ μιᾶς μελῳδικωτάτης φράσεως, ὁ συμπαθὴς Ρουΐ Μπλὰς εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν δημόσιον, ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχῃ, ἀφοῦ μάλιστα ἠγγέλθη εἰς τὰ προγράμματα ὅτι θὰ τὸν ψάλλωσι τὰ πρῶτα πρόσωπα ἐκ τοῦ ἐφετεινοῦ μετρίου θιάσου τῶν Ὀλυμπίων.

Οὐδεὶς ἠμφισβήτει ἀπὸ τῆς προτεραίας ἀκόμη τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Δεσάντη, κεκτημένου ἀληθῶς ὡραίαν φωνὴν, ἀκουράστως ἀνερχομένην εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους τόνους καὶ μεταπίπτουσαν ἐπίσης εἰς τοὺς χαμηλοτέρους μετ' εὐκολίας καὶ τέχνης. Εἰς τὸν Ρουΐ Μπλὰς ὁ τενόρος δύναται νὰ κριθῇ καὶ νὰ ἐκτιμηθῇ ἀσφαλῶς διότι καὶ πολὺ ψάλλει, τὰ δὲ ᾄσματα αὐτοῦ εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μονῳδίαι καὶ ἀπαιτοῦσι φωνὴν μεγάλης δυνάμεως καὶ τέχνης. Ἡ φωνὴ τοῦ κ. Δεσάντη δὲν εἶνε πολὺ λυγηρά, ἀλλ' εἶνε διαυγὴς, μεταλλικὴ, ἠχηρά, ἐξερχομένη τοῦ στήθους μετ'ἐλαφρῶν ἀναπάλσεων, καὶ ἔχουσα ἱκανὴν εὐκαμψίαν· ὑπενθυμίζει μικρὸν τὴν φωνὴν τοῦ Κρητικοῦ εἰς τοὺς χαμηλοὺς τόνους, ἀλλ' εἶνε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ὑπερτέρα τῆς ἀσθενοῦς καὶ καταφανῶς παραγόρδου τοῦ ἡμετέρου συμπατριώτου.

Ἀλλ' ἐνῷ αἱ προσδοκίαι τοῦ κοινοῦ δὲν ἐμειώθησαν ἐκ τοῦ ᾄσματος τοῦ τενόρου, ἐψεύσθησαν ὅμως ἐκ τῆς φωνῆς τῆς κ. Δε-Τζοβάνη, ἥτις ἐμελψε πολὺ καλλίτερα εἰς τὸν Γουσρανῆ, ὑστέρησε δὲ κατὰ πολὺ τῶν πλειοτέρων ὑψηρώνων ὅσαι ποτε ἔψαλαν ἐν τοῖς θερινοῖς ἡμῶν θεάτροις.

Φαίνεται ὅτι ἡ κ. Δετζοβάνη πρώτην ἤδη φορὰν ἔμελψεν εἰς τὸ μελόδραμα τοῦτο, διότι πολλαχοῦ τὸ παρερμήνευεν· εἰς τὰ παθητικώτερα μέρη ἐνέτεινε τὴν φωνήν της ὀχληρῶς, εἰς ἄλλα ἀπ' ἐναντίας τὴν ἐμάκρυνεν εἰς μερικοὺς τόνους, ἔσπευδεν ἐνῷ ἀπῃτεῖτο παράτασις τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς, καὶ εἰς ἄλλα πάλιν ἐφαίνετο διστάζουσα. Ἐὰν κατανοήσῃ τὰς σφάλματα ταῦτα ἡ κ. Δετζοβάνη θὰ ψάλλῃ μετὰ μείζονος ἐπιτυχίας, διότι καὶ δύναμιν φωνῆς κέκτηται καὶ εὐλυγισίαν καὶ τέχνην.

Ὁ κ. Δεζόρτζης ἔψαλεν ἀρκετὰ καλὰ καὶ μολονότι ἐφάνη ἡμῖν ψυχρὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ δὲ φωνή του δὲν εἶνε πολὺ αἰσθηματικὴ καὶ ἀντηχεῖ πάντοτε σχεδὸν ὡσεὶ ὑπὸ ἐλαφρᾶς ὀμίχλης κεκαλυμμένη, οὐχ ἧττον εἶνε ἱκανῶς δυνατή, γλυκεῖα καὶ προδίδει μέταλλον διαρκὲς καὶ οὐχὶ ἄνευ ἀξίας τινός. Τὰ λοιπὰ πρόσωπα ἀπεδείχθησαν κυριολεκτικῶς φρικτά· ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διέχυσεν εἰς ὅλον τὸ θέατρον ἐν εἴδει δροσερᾶς ὑγρασίας τὴν ἱλαρότητα ἦτο ἡ ἀνεύρεσις καταπληκτικῆς ὁμοιότητος τοῦ Μπάσου πρὸς τὸν κ. Ρηγόπουλον. Πρῶτος τὸ ἀνεκάλυψεν ὁ Θ. Κολοκοτρώνης καὶ μετὰ μικρὸν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀτυχοῦς καὶ φρικτοῦ ἐκείνου τραγουδιστοῦ πάντες ἐξεφώνησαν :

— Ὁ Ρηγόπουλος, ὁ Ρηγόπουλος !

Ὅταν δὲ τὸν ἐστείλεν ἡ βασίλισσα κάπου καὶ αὐτὸς τὴν παρεκάλει νὰ τὸν ἀφήσῃ μέχρι τῆς *ἐμφανίσεως τῆς ροδοδακτύλου ἠοῦς*, ὅλοι ἐνεθυμήθησαν τὴν γνωστὴν συνέντευξιν τοῦ βουλευτοῦ Πατρῶν μετὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς μετεωρολογικοὺς αὐτοῦ λόγους ἐν τῇ βουλῇ, καὶ ἐγέλων καὶ ἐξεκαρδίζοντο, καὶ τὰ ἔχασεν ὁ πτωχὸς Μπάσος καθὼς τὰ ἔχασε καὶ ὁ πτωχὸς Ρηγόπουλος.

Ὁ δὲ χορὸς ἦτο μᾶλλον ἀντίχορος—κατὰ τὸ ἀντίχριστος—καὶ ἔφερεν ἀκουσίως τὴν μνήμην εἰς ἀποπλανηθέντας τυχὸν περιηγητὰς ἐν μέσῳ ἀγέλης θηρίων, ἅτινα ἔρχονται ἀπαισίως πρὸ τοῦ νὰ κατασπαράξουν τὸ θῦμά των.

Μάγκας.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΧΩΝΙΑΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἀγρίνιον, 2 Ἰουνίου

Εὑρισκόμενοι πολὺ μακρὰν τῆς πρωτευούσης, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ μικροσκοπικῶς νὰ βλέπωμεν τὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα καὶ ταῦτα ὅταν *καλοκαιρίας ἐπιτρεπούσης* ἔρχεται ταχυδρομεῖον, οὐχ ἧττον κρίνοντες ἐκ τῶν ἰδικῶν μας ἐννοοῦμεν τὴν παιζομένην κωμῳδίαν ἧς τὴν λύσιν εὐχόμεθα αἰσίαν. Ἡμεῖς ἐκτὸς τῶν γενικῶν ἔχομεν καὶ μερικὰ λαβόντα χώραν κατ' αὐτὰς καθὼς γνωρίζετε, πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ ἀξιοτίμῳ ὑμῶν ἐφημερίδι καταχωρήσαντες διατριβὴν σταλεῖσαν ἐντεῦθεν, ἀφορῶσαν τὴν καταστροφὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῆς Τριχωνίας δάσους τοῦ ἐπεκτεινομένου καθ' ὅλιν τὸ ἥμισυ μεσημβρινὸν μέρος τῆς ἐπαρχίας μας, τοῦ περιζωννύοντος τὰς δύο λίμνας μας, *Τριχωνίαν* καὶ *Λυσιμαχίαν*, παρὰ τὰς ὁποίας ἠδύνατο νέος Λαμαρτῖνος νὰ ἐμπνεοσθῇ, τοῦ διασχιζομένου ὑπὸ δυο εὐρέων δρόμων μετὰ σιδηρῶν γεφυρῶν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Βασιλειάδου κατασκευασθεισῶν, δι' ὧν συγκοινωνοῦσιν ἅπασαι αἱ ἐπαρχίαι τῶν νομῶν μας, τοῦ παρουσιάζοντος εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὁδοιπόρων τί *ἔκτακτον, ἀπερίγραπτον, μαγικὸν*, τοῦ ἀνεκτιμήτου κατὰ τὰς ἰδέας Γάλλων περιηγητῶν θεοποιούντων αὐτὸ ἀπέναντι ἰδικῶν των, καὶ δὴ τῆς *Βολώνης*, ὑπὲρ οὗ ἐτησίως καταναλίσκεται ὑπέρογκον ποσὸν πρὸς φύλαξιν καὶ διατήρησιν. Ταλαίπωρον δάσος! Ἐπέπρωτο ἐπὶ τῆς πρωθυπουργείας τοῦ *Λαοφιλοῦς* Χωριλάου νὰ σωρισθῇ ὑποκύπτον εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸν σίδηρον, καὶ αἱ οὐρανομήκεις κορυφαί σου, ἐφ' ὧν μόνον οἱ ὑψιπετεῖς ἀετοὶ ἀνέπνεον νὰ καταπατῶνται ἀπὸ τοὺς βεβήλους πόδας ἀνθρώπων ἐκ τῆς φυλῆς τῶν *Κυνῶν*. Περὶ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς καταστροφῆς τῆς ἀπογυμνώσασης τὴν *φτωχὴν Λίμνην*. τῆς ἐγκαταλειψάσης τινὰς μόνον τῇδε κἀκεῖσε μέλανας σκελετοὺς, δίκην φανταισμάτων, ἐξ ὧν τίς οἶδε πότοι μῦθοι θέλουσι πλασθῇ, καὶ ποῦ *Πολίτης* τυλλέγων *διαβολικὰ ἀτέκδοτα* καὶ πλουτίζων οὕτω τὰς πολυτίμους συλλογάς του ! ! !

Περὶ τῆς φοβερᾶς, λέγομεν, αὐτῆς καταστροφῆς ὁ προσφιλὴς μας κ. πρωθυπουργὸς ἔπεμψε τὸν ἀξιότιμον ἀνακριτὴν κ. Δόξαν, ὅστις περαιώσας πρὸ ἡμερῶν τὰς ἀνακρίσεις του, ἀνεχώρησεν εἰς Μεσολόγγιον, διέταξε δὲ τὸν ἐνταῦθα διαμένοντα εὐσυνείδητον γεωμέτρην Γεώργιον Χρηστοφόρου ὅπως καταμετρήσῃ τὰς ἐκχερσωθείσας γαίας καὶ μὴ, καὶ ὑποβάλλῃ πίνακα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν, μετέπειτα ἀποφανθησομένου. Ἐπικροτοῦμεν τὸν ἀξιότιμον ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν ὡς ἐπιληφθέντα τῆς ὑποθέσεως ταύτης αὐστηρῶς καὶ δικαίως· δὲν πράττομεν ὅμως ταῦτὸ διὰ τὴν πρὸς τὴν ὑπομοιραρχίαν διαταγήν του ὅπως παρεμποδίσῃ αὐτὴ τοὺς δυστυχεῖς γεωργοὺς, ἀνερχομένους εἰς τριακοσίους καὶ πλέον, τοῦ νὰ σπείρωσι τὸν *ἀραβόσιτόν των*, ἀφοῦ αἱ πρὸς σπορὰν γαῖαι ἐκχερσωθεῖσαι καὶ μὴ, ἀνερχόμενοι εἰς χιλιάδας στρεμμάτων, εἰσὶ καλλιεργημέναι. Πρὸς τί ἡ τοιαύτη αὐστηρότης τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν ; ἢ μᾶλλον διὰ τί οὗτος ἀδικεῖ μεγάλως τοὺς πτωχοὺς γεωργοὺς περιμένοντας ἐκ τοῦ ἀραβοσίτου των, ἀπελπισθέντας ἐντελῶς ἐκ τῆς καπνοφυτείας ; Δύναται νὰ ἔχῃ τὸν λόγον του· ἡμεῖς ὅμως λέγομεν, καὶ λέγομεν ὀρθῶς, ἠδύνατο, καὶ ἦτο καλλίτερον, ὠφελιμώτερον, σωτήριον τέλος νὰ ἀφεθῇ μὲν ἡ καλλιέργεια ἐλευθέρα, νὰ λάβῃ δὲ τὸ δημόσιον τὸ ἀνάλογον. Καὶ οὕτως οἱ μὲν μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἀτενίζοντες καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀροτήρων των καθήμενοι πτωχοὶ γεωργοὶ θὰ ἔχωσι τὸ *ψωμί των*, τὸ δὲ δημόσιον ταμεῖον θέλει μεγάλως ὠφεληθῇ, ἐνῷ βαινόντων οἵαν ὁδὸν βαίνουσι τῶν πραγμάτων,καὶ γεωργοὶ καὶ δημόσιον ζημιοῦνται. Ἡ καπνοφυτεία μας ἠλαττώθη ἐπαισθητῶς. Τὰ 3/4 τῆς περισυνῆς ἐσοδείας εὑρίσκονται ἐν ταῖς ἀποθήκαις. Μετὰ παρακλήσεων γίνεται ἀλλαγὴ πενταφράγκου, εἰς τὴν ἐσοδείαν τοῦ σίτου πωληθησομένου ἀντὶ λεπτῶν 25 ἢ καὶ ὀλιγώτερον. Τὰ ἐκλογικά μας ἤρχισαν ζωογονούμενα. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μας καὶ ταῖς παραπλησίαις μεγάλη ἐπιδημία ἰατρῶν ὡς ὑποψηφίων δημάρχων. Ζήτωσαν οἱ ἰατροί ! !

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Τύνις, 19 Ἰουνίου. Τὰ τελευταῖα ἐκ Γάσσης τηλεγραφήματα διαψεύδουσι τὰς εἰδήσεις ὅτι ἐπαναστατικὰ κινήματα προπαρασκευάζοντο εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν τῆς Τυνησείας. Ἀναφέρεται μόνον ὁ συνήθης κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ραμαζὰν θρησκευτικὸς σάλος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Οἱ ἵπποι τῆς ἁμάξης τοῦ Δημητρίου Ἀβανασοπούλου, ἱσταμένης παρὰ τὸ Ἀναβρυτήριον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ἀφηνίασαν καὶ ἐτράπησαν μεθ' ὁρμῆς ἐπὶ τὴν διασταύρωσιν τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος, ἐκεῖ δὲ συγκρουσθέντες μετ' ἄλλης ἁμάξης ἔστησαν, θραυσθέντος τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς ἑνὸς ἵππου.

— Ἐπιθεωρηθέντων τῶν ἐδωδίμων τοῦ Ε' τμήματος ὑπὸ τοῦ οἰκείου ὑπαστυνόμου καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἰατροῦ Γαρδέλη, μόνον τοῦ κρεοπώλου Σπυρίδωνος Σοφιανοῦ εὑρέθησαν 2 1/2 ὀκάδες κρέατος ὠδοδότος, ὅπερ ἐξηφανίσθη.

— Κατηγγέλθη σήμερον τὴν πρωΐαν ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου Πειραιῶς εἰς χεῖρας Νικολάου Ἐλευθερίου ἐκ Τήνου ὑπηρέτου Ξενοδοχείου εἰς χρυσοῦς σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος ὃν προσεπάθει νὰ πωλήσῃ. Ὁ σταυρὸς μένει εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας ὁ δὲ νέος ἐκρατήθη πρὸς ἀνάκρισιν.

— Σήμερον τὴν πρωΐαν τὴν 7ην ὥραν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἁγίου Γεωργίου μεταβάντες εἰς τὸ παντοπωλεῖον Νικολάου Ἀσημακοπούλου, τέσσαρες καταστηματάρχαι, ἐλθόντες εἰς ἔριδας ἕνεκα οἰνοποσίας, ἐτραυματίσθησαν πάντες δι' ἐγχειριδίου καὶ ἄλλων ὀργάνων. Ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ ς' τμήματος συλλαβὼν αὐτοὺς ὡδήγησεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ στ' τμήματος ἔνθα ὁ ἰατρὸς κ. Γούζαρης καὶ Νικολῆς παρέσχον αὐτοῖς τὴν πρώτην θεραπείαν.

— Ἡ περίπολος τοῦ ΣΓ' ἀστ. τμημ. περὶ τὴν 2 ὥραν τοῦ μεσονυκτίου, βαδίζουσα ἠρέμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ὄπισθεν τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας, διέκρινεν ἄνθρωπόν τινα ἔχοντα ὕποπτον στάσιν, εἰσελθοῦσα δὲ ἡ περίπολος εἴς τινα μάνδρα εὗρεν ἐκεῖ μικρόν τι κιβώτιον, ὅπερ ἠνόησεν ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτὸν, μεθ' ὃ ἀπεμακρύνθη ἐκεῖσε προσεκτικῶς, ἵνα συλλάβῃ τὸν ὕποπτον, ὅπερ καὶ ἐγένετο· ὁ ὕποπτος αὐτὸς, ὡς ἀπεδείχθη κατόπιν,ἤεἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον διαμονή του, εἶχε σκοποὺς ἐρωτικοὺς πρός τινα ὑπηρέτριαν.

— Προσεβλήθη ἐξ εὐλογίας ὁ Παναγιώτης Θ. Μανταβέλος ὁ ἐν τῷ νοσοκομείῳ νοσηλευόμενος ἐξ ἄλλης νόσου, ἐκ τοῦ Δήμου Μέσης τῆς Λακωνίας ἐτῶν 26 ὅστις ἀπεστάλη εἰς Κάνθαρον.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Καιθάρῳ ὁ Χαρ. Λογοθέτης ἐτῶν 33 ἐκ Κυθήρων.

17 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 17

ΔΙΝΟΡΑ

— Εἶναι τόσῳ μακρὰ, τόσῳ μακρὰ μία ἡμέρα! Ἄ! ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ ἐλεύθεροι δεσμῶται.

Μίαν ἑσπέραν ἐπισκεφθεὶς τὴν Δινόραν, τὴν εὗρε νευροπαθεστέραν τοῦ συνήθους, ἀνήσυχον. Ὁ Εὐγένιος Φερῶ ἦτο ἀσθενής. Τὰ βάσανά του τοῦ προσέβαλον τὸν ἐγκέφαλον. Ὑπέστη ὡς εἶδός τι φρενητιάσεως, τὴν προηγουμένην νύκτα. Εἶχον φοβηθῆ πρὸς στιγμὴν αὐτοκτονίαν καὶ τὸν ἐζευγάρωσαν, τὸν δεσμώτην. Ἀντὶ νὰ τὸν ἀφήσουν μόνον εἰς τὸ κελλίον του, τὸν ἔκλεισαν ἐντὸς κελλίου προωρισμένου διὰ δύο.

Ὁ γηραιὸς τίμιος ἄνθρωπος συνέζη ἤδη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μεθ' ἑνὸς κλέπτου. Ἦτον υἱὸς οἰκογενείας, ὅστις εἶχε παραβιάσει τὸ κλεῖθρον τοῦ ταμείου τοῦ πάτρωνός του καὶ δραπετεύσει μετ' ἀθλίας τινος κόρης. Ἡ μεθ' ἑνὸς ἀθλίου συνανάμιξις αὕτη ἐταπείνου τὴν Δινόραν, καὶ, πρᾶγμα παράδοξον, δὲν ἀπήρεσκε εἰς τὸν Φερῶ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἔλεγε, τόσῳ τὸ καλλίτερον, θὰ τὸν κάμω νὰ μιλήσῃ, τὸν κλέπτην μου. Θὰ κάμω μελέτας!... Δὲν ἐμελέτησα ἀρκούντως ἐπὶ τῆς φύσεως!

Ἡ κόρη του ἦτο τρομασμένη ἀπὸ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς εὐλαβοῦς εὐχαριστήσεως, ἐν ᾗ διετέλει ὁ πατήρ της, καὶ τὸ γλυκὺ μειδίαμα καὶ τὸ προσβυτικὸν κίνημα τῆς λευκῆς κεφαλῆς του, τὸ ὁποῖον τῇ ἐφαίνοντο νοσηρά! Ἄ! ἐὰν ὁ πατέρας της ἀπέθνησκεν! Ἐὰν ἀπέθνησκε κατάδικος! Κατάδικος! Ἦτο φρικῶδες. Ἡ τύχη τῷ ὤφειλε πολλὰ, ἢ τοὐλάχιστον, μετὰ τὴν αἰσχύνην ταύτην, τὴν ἀναλαμπὴν τῆς ἀθωότητός του.

Καὶ, ἐνῷ συνηρπάζετο ὑπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς ταύτης σκέψεως, ὁ Ρενὲ προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἐπαναλαμβάνων ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ φυλακισμένου δὲν ἦτο σπουδαῖόν τι·—ἡ μεταβολὴ τῆς ἀτμοσφαίρας, ὁ ἀὴρ τῆς φυλακῆς, οἱ βραχύτατοι περίπατοι ἴσως—καὶ παραμυθῶν, ἐξορκίζων αὐτὴν νὰ μὴ κλαίῃ, συνησθάνετο τὸ δριμὺ θέλγητρον, τὴν εὐάρεστον μέθην, τὴν ὁποίαν προξενοῦσι τὰ δάκρυα τῆς γυναικός. Ἡ Δινόρα ἦτο ἀνακεκλιμένη ἐπὶ ἐδωλίου, καὶ ὁλόκληρος ἡ πυρούγεια τοῦ δύοντος ἡλίου τὴν ἐκάλυπτεν οἱονεὶ διὰ ζωηροῦ ροδοπέπλου. Καὶ ἐκεῖνος παρατηρῶν αὐτὴν οὕτωσὶ φωταυγῆ σκεπασμένην ὑπὸ θερμοῦ φωτὸς, ἐντὸς ἐαρινοῦ στεφάνου, εἰλκύετο καὶ ὑπεδουλοῦτο, ἐπλησίαζεν, ἐζήτει τὸ βλέμμα της, τὸ ὡραῖον λυπημένον προσωπάκι, ὅπερ τὸν ἀπέφευγε. Παρεμέριζεν ἀπὸ τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμοὺς τῆς Δινόρας τὰς χεῖράς της τὰς ὁποίας ἐκράτει ἐκεῖ, καταστέλλουσα τοὺς ὁλολυγμούς της· καὶ κρατῶν αὐτὴν, καὶ ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, σχεδὸν γονυπετὴς, ἔκλινε πρὸς τὸ ἐξαίσιον πλᾶσμα, ὅπερ ὁλόκληρον ἔλουε τὸ ρόδινον λυκαυγές:

— Σᾶς παρακαλῶ, Δινόρα, μὴ ἀπελπίζεσθε. Ὁ πατέρας σας θὰ ἐπανέλθῃ ἐδῶ. Θὰ ἐλευθερωθῇ. Θὰ εἶσθε εὐτυχής. Θὰ εἶσθε ἀγαπητή!

Ἐκείνη ἐφρικίασε, καὶ τὰ βλέμματά της ἐνεβάθυνον ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ρενέ.

Πρώτην φορὰν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ αὐτοῦ τόνου, σιγὰ σιγὰ, μετὰ μῖγος τῆς ἐξομολογήσεως, ὁ πρίγγιψ τῇ ὡμίλει ἐρωτικῶς.

— Ἀγαπητή!

Ἔσεισε τὴν κεφαλήν της, σκεπτομένη τὸν πατέρα της ἴσως, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ἐδῶ, καθὼς τὸ ἔλεγεν ὁ Ρενὲ, καὶ ἐκεῖνος τεθαρρημένος ὑπὸ τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον εἶχε προφέρει, σχεδὸν ἀκουσίως, ἐπλησίαζεν ἀκόμη, ἔθλιβεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὰς χεῖρας τῆς Δινόρας, καὶ, ταπεινῶν ἀκόμη τὴν φωνὴν μέχρι ψιθύρου, εἰς τὸ οὖς τῆς νεάνιδος τὸ ὁποῖον τὰ χείλη του ἐχάϊδευαν σχεδὸν μ' ἕνα φιλί:

— Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀγαπῶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, Δινόρα!.. Εἶσθε τόσον ὡραία, καὶ τόσον καλή! Ἀξίζετε τόσον νὰ ἀγαπᾶσθε... Καὶ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!

Ἐκείνη κλείουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐγκατελείπετο εἰς τὰς ἡδύτητας τῆς σοφῆς μουσικῆς τοῦ μάγου. Ἐλησμονεῖτο. Ἦτο ὡς ἀποκαμωμένη, καὶ ἐν ἡδονικῇ ἀπονάρκωσει ἀφίνετο νὰ τὴν νανουρίζουν τὰ χάϊδια τῶν λόγων ἐκείνων· καὶ ὁ Ρενὲ, συνηρπασμένος ὁ ἴδιος, ἀληθῶς συγκεκινημένος, πράγματι εἰλικρινὴς πρὸ τοῦ πλάσματος ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα τὸ ἐξηρεύνα ἤδη μέχρι τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς, ἐνῷ ἱκετευτικώτατα ἡ Δινόρα ἠρώτα, μὲ χαμηλὴν φωνὴν, δειλὴ, ὡς νὰ ἦτο στεναγμός;

— Ἀλήθεια; δὲ 'μοῦ λέτε ψέματα;

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

— Μ' ἀγαπᾶς;

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς!

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντοτε;

— Θὰ ἦσαι ἡ γυναῖκά μου, ἡ γυναῖκά μου, ἀκούεις, Δινόρα, ἡ λατρευμένη μου, ἡ γυναῖκά μου!

— Ἡ γυναῖκά σου;

Ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο τὸ γλυκύτατον ὄνειρον τῶν πρώτων ρεμβασμῶν της, καὶ τὸ πριγγιπόπουλο, ὁ χιμαιρώδης ἐραστὴς, τὸ πριγγιπόπουλο τῶνν νεανικῶν ὀνειροπολημάτων της τῇ ἐπανελάμβανεν ἐν τῷ οἴστρῳ ἀρρήτου ἔρωτος:

— Ναὶ, ἡ γυναῖκά μου! ἡ γυναῖκά μου! Τόσον ἀληθὲς, ὅσῳ σὲ λατρεύω! Καὶ σοῦ τὸ ὁρκίζομαι εἰς τὴν τιμήν μου!

Διὰ τὴν Δινόραν ἡ ὥρα ἐκείνη τοῦ Ἀπριλίου, καθ' ἣν ὑπὸ τὸ πορφυροῦν φῶς τῆς δύσεως παρεδίδετο, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, εἰς τὸν κ. Δὲ Σαντεναί, τὸ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο ἦτον ὡς ὄνειρον, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχε ζήσει ἀσυνειδήτως· διὰ τὸν Ρενὲ ἦτο θελκτικὴ συγκυρία· καὶ ὅλως ἔκπληκτος ἐπὶ τῇ θετικῇ κατακτήσει του συνήντα παρὰ τῇ νεάνιδι ἀνέλπιστον ἐρωμένην, ἑκατοντάκις χαριεστέραν καὶ ἀξιολατρευτοτέραν τῆς βαρόνης Νίεδμαν, τὴν ὁποίαν ἔκλεπτεν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, ἢ τῆς Μαρίας Δωναὶ τοῦ Μελοδράματος, τὴν ὁποίαν ὑπεξήρει ἀπὸ τὸν τραπεζίτην Μολινά.

Ὁ πρίγγιψ ἦτον εὐχαριστημένος. Γόησσα, κατάκτησις «μὲ οὐσίαν», ἔλεγεν εἰς τὸν ἐξάδελφόν του Ραιϋμόνδον Δὲ Φερδὺ, ὅστις δὲν προσεῖχε τόσον εἰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις του. Μικρὸς, ταπεινὸς ἔρως, ἀλλὰ φιλάρεσκος, ἐχέμυθος, διασκεδαστικὸς, ὡς ἐκδρομὴ πρὸς ἀγνώστους χώρας. Ἦτο νέα ἐποχὴ διὰ τὸν πρίγγιπα Ρενὲ Βωμαρτὲλ Δὲ Σαντεναί. Ὅσον διὰ τὴν Δινόραν, ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ ἔρωτι εἶχεν ἀναθέσει ὁλόκληρον τὴν ζωήν της.

Ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς παρὰ ταῖς δύο ἐκείναις τόσον ἀνομοίαις ὑπάρξεσι καὶ ἐν τοσούτῳ συνηνωμέναις ὑπὸ τῶν δύο τούτων ὁμοίων κατ' ἐπιφάνειαν αἰσθημάτων, τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ πάθους τῆς ἄλλης, στιγμὴ ἀπολύτου μέθης, καὶ διὰ τὴν Δινόραν, ἐν αὐτῇ τῇ ὀδύνῃ της μάλιστα, ὥραι χαρᾶς. Ἐλάτρευε τὸν Ρενέ. Παρεδίδετο εἰς αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ ἐμπιστοσύνῃ ἐμπαθοῦς καὶ ἀγνοούσης ἁπλοϊκότητος. Θὰ ἐγίνετο σύζυγός του, ἀφοῦ τῆς τὸ εἶχεν ὁρκισθῇ. Δεν ἐσκέπτετο μάλιστα εἰς τὴν θλιβερὰν πραγματικότητα ὅτι ἦτον ἡ ἐρωμένη του.

(Ἀκολουθεῖ).